

Robert Desnos

SATYREN

Tolkad av Gunnar Ekelöf

”Äntligen slippa ur natten,
slippa från smutsen.
Hå! Vad det kletar vid fötter och lemmar
av natt och av smuts!
Den här vägen leder mig till klara floder där man kan bada mellan två
stränder av
Trädbeskuggade floder
som fågeln snuddar vid med sin vinge,
klara vatten, klara vatten, två mig.
Jag skall ge mig hän åt dina strömmar där de ännu gröna bladen seglar,
lösgjorda av vinden.
Klara vatten, ständiga tvagerska av spegelbilder.
Klara vatten, rysande för vinden,
jag skall bada mig och lämna spegelbilden av mig själv i dig, klara vatten!
Du skall tvätta spegelbilden som jag inte vill kännas vid
eller föra den långt bort
till oceaner där den skall smälta som salt.
Låt falla kavajen, kragen och slipsen, den vidriga uniformen av det gråa
liv jag för.
Låt fötterna välla fram ur de tunga skorna.
Låt byxbenen glida ner längs benen.
Låt tyget kittla mig.
Å, den friska vinden då skjortan plötsligt ryker sin väg
som sperma eller champagneskum
och den plötsliga glimten av min nakna hud under en solstråle!
Håret reser sig som gräsmattans gräs
i vilket könets väldiga blomma prunkar, och lårens skugga.
Luft når in i köttets mörka och stinkande korridorer,
skinkorna skimrar ohöljt som nymfens kropp...

Källarbleka, finniga kropp med hud så grå som mitt liv
och här, i strupen, en kväljning av åtrå som stiger och faller som hos en
instängd herdinna eller prinsessa.
Jag hade en gång blommor i händerna,
jag hade saft av blommor och örter och sav av träd och sand av stränder
och till och med fuktig kärrjord i munnen.
Min mun var fylld av en härlig bitterhet till vilken vinden fogade sin.
Min kropp var täckt av pollen.
Jag doftade äng, flod, skog fylld av ormbunkar och svamp.
Jag vadade i jord
upp till knäna, upp till könet, till naveln, till munnen och ögonen.
Men nu! Ensam här under dessa skuggor...
befolkas min ensamhet av mina könstankars spöken och skepelser.
Vilken mängd! Vilken trängsel!...”

Sålunda talar satyren.
Redan dinglar hans hängslen oskönt.
Sålunda talar satyren.
Är det verkligen han, förväxlar han inte sig själv med mängden av skepnader
omkring honom?
Först emellertid sceneriet:
Den poetiska muren med kärleksinskriftionerna,
muren mot vilken han klistrar sin skugga i skumrasket som en affisch,
muren som dryper av hund- och mänskourin,
muren från vilken han vänder sig
liksom överraskad,
muren på vilken hans egenbilder, som arkebuserade med osynliga gevär,
läggs på varandra, klistrar sig samman och stinker.
Och sen pissoaren, svagt upplyst
med mångfärgade rutor
fylld av källors sorl,
luktande, uppfläkt som en kasematt,
öppen enbart mot den bullrande gatan.

Och så skogen...
fullsadd av oanständiga svampar,
fullblomstrad av köttiga blommor,
doftande tusen dofter av brott, av otrohet, skam och mysterium.
Vid foten av ett träd, en afton då klockorna klämtar över slätten
begår en förtvivlad självmord.
Inunder en buske genomtränger varandra två älskande.
Utefter en rännil seglar vissnade löv och lösryckta grässtrån.
I leran är märken av fågelfjät.

På ekarnas stam blir de ristade initialerna år för år innehållslösare.
 Nötterna mognar under löven.
 Det gnyr ur gryten.
 Murklan och kantarellen föds, doftar och ruttnar.
 Och du, satyr, till slut:
 Du passar på bilarnas lyktor
 nattetid
 för att knäppa ner byxorna vid vägkanten
 eller låta dig överraskas
 i någon slipprig ställning
 om kröken av stigen.

Åh! Låt hjortarna ryta sin brunst i dälderna ...
 Att i ditt kranium en gång få höra
 världens sista ljudeffekt :
 Återskallet av någon oskicklig jägares bössa,
 någon som skjuter bort krutet på kråkorna.

Här har präster i lumpor kastat kåpan i nässlorna
 och du känner plötsligt igen biktens solkiga rysning,
 mumlet av inbillade synder
 och den avgrund som skiljer dina lössläppta drömmar
 från den knivuppsprättade mage
 i vilken du skulle ha trevat bland klistriga inälvor.
 Ånej!
 Satyren drömmar och rullar sig i sin inbillnings gyllene gödselhög.
 Hans anlopp, hans stånd och hans lusta
 slappnar innan målet.
 Med sölade länder,
 ända till köttets modlöshet avslöjad
 försvinner satyren
 försmälter
 flyr
 och fördunstar.
 Återstår blott
 glömd på en sparvåker
 kvarlevan av en kastrerad fågelskrämma,
 passad som en hare,
 uppspänd av en vind som kommer långt ifrån,
 som kommer annorstädes ifrån,
 som kärleksdrömmen som tanken,
 uppspänd av en vind som kommer långt ifrån,
 sedan den torkat de kärleksfläckade lakanen

och fullsatt avstjälningsplatser och avskrädeshögar
 med örter och underliga blomster.
 Uppspänd av vind en fågelskrämma som inte längre skrämmer ens fåglar
 och barn,
 barnslig som spel med kula,
 barnslig som varje människas hemliga världsallt,
 barnslig som kriget
 och blodig och grym som kriget
 och smutsig och skamlig som varje människas hemliga världsallt
 och absurd och logisk som spel med kula.
 Då är det satyren som nalkas i skuggan
 och våldför, lägrar på varann och trampar
 sina tumultuariska drömmar.